

STS de 23 de juliol de 2020, recurs 239/2018

Els missatges de correu electrònic com a prova a efectes de la revisió cassacional a la jurisdicció social (accés al text de la sentència)

El TS, en aquesta sentència relativa a una demanda d'impugnació de conveni col·lectiu, **precisa la validesa dels missatges de correu electrònic com a prova a efectes de revisió cassacional**. La jurisprudència, segons afirma, ha passat per dos estadis:

- **En un primer moment**, sostenia que els mitjans probatoris de l'art. 299.2 de *la Ley 1/2000, de 7 de enero, de Enjuiciamiento Civil* (LEC), és a dir, mitjans audiovisuals i suports electrònics, **tenen naturalesa autònoma**, i per això no són prova documental i **no tenen eficàcia en la revisió cassacional**.
- **Posteriorment**, la STS de 18 de setembre de 2018 (recurs 69/2017) **va estimar una pretensió revisora cassacional basada en un missatge de correu electrònic**. Sentències posteriors (les quals cita) **van acceptar-ne la idoneïtat**.

D'acord amb això anterior, el tribunal assenyala que **cal distingir entre mitjans de prova i fonts de prova**. Els **mitjans de prova** són els **instruments d'intermediació** que es requereixen en el procés per a la constància material de les dades existents en la realitat exterior. **Únicament són els regulats per la LEC**. Per la seva banda, **la font de prova** es refereix a la **font d'informació del món exterior** capaç d'oferir el mitjà de prova. **Són de caràcter il·limitat**.

Tenint en compte la distinció assenyalada, **els preceptes aplicables de la LEC contenen un concepte ampli de prova documental**, de manera que aquesta llei processal no regula dos mitjans de prova nous sinó únicament unes fonts de prova. La LEC s'ha limitat a establir les peculiaritats d'aquestes fonts de prova perquè, a diferència dels documents escrits, no n'hi ha prou amb donar trasllat d'aquestes proves a la part contrària sinó que normalment cal procedir al visionat del vídeo, a l'escolta de l'àudio o a l'examen de l'instrument d'arxiu. Però els mitjans de prova són els enumerats a l'art. 299.1 de la LEC, els quals constitueixen un *numerus clausus*.

Aquest concepte ampli de document, comprensiu dels electrònics, és el que impera a la resta de l'ordenament jurídic, amb el qual ha de resultar coherent la interpretació de la LEC.

Així mateix, l'avanç tecnològic ha fet que molts documents es materialitzin i presentin a judici a través dels nous suports electrònics, el que no ha d'excloure la seva naturalesa de prova documental, amb les necessàries adaptacions (per exemple, respecte de la prova d'autenticació). **Si no es postula un concepte ampli de prova documental, arribarà un moment en què la revisió fàctica cassacional es buidarà de contingut si es limita als documents escrits, l'ús dels quals serà residual. En conseqüència, s'ha d'atribuir la naturalesa de prova documental als missatges de correu electrònic**.

Això no suposa que tot missatge de correu electrònic acrediti l'error fàctic d'instància, com succeeix amb els documents privats. Per a això caldrà valorar si s'ha impugnat la seva autenticitat per la part a qui perjudiqui; si ha estat autènticat, si escau; i si gaudeix de literosuficiència.